

RACHEL WELLS

Alfie

Kat op vakantie

Vertaling Jet Matla

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Rachel Wells
Oorspronkelijke titel: *Alfie the Holiday Cat*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Jet Matla
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0443 3
ISBN 978 94 027 5898 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2019

Originele titel verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollinsPublishers

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

‘Ik zal jullie missen,’ zei Jonathan liefdevol en teder kuste hij Claire.

‘We zullen jou ook missen, maar echt, je zult al die rust en stilte heerlijk vinden, en als je de weekenden naar ons toe komt ben je natuurlijk het toetje van de maand bij de kinderen.’

‘Ook bij mijn vrouw?’

‘Natuurlijk!’ Ze glimlachte en drukte zich lekker tegen hem aan. Ik lag te spinnen op mijn plekje op de leunstoel. Het was zomer geworden en er was een heleboel gebeurd sinds Kerstmis.

Claire had min of meer haar zin gekregen. Alsof daarover ook maar enige twijfel had bestaan... Ze had het heel slim gespeeld en zelfs ik, kat van vele geslaagde plannen, was ervan onder de indruk.

Huize Zeebries zou voorlopig ons vakantiehuis worden. En nu de zomervakantie begonnen was, stonden we allemaal op het punt ons kamp op te slaan in Devon en Zeebries. En ik bedoel echt wij allemaal. Ik stuiterde van opwinding.

Zonder dat Jonathan het wist, had Claire na de kerst haar ouders overgehaald om met een van hun vrienden naar Huize Zeebries te gaan, om een overzicht te maken, zoals ze het noemde. Het bleek dat ze wat aan het dak moesten doen, maar verder was het huis in basis prima in orde. Vanbinnen moest er echter een en ander gemoderniseerd worden, zoals verwarming, heet water en andere aanpassingen. Er was ook een grote zolder die in ruimtes kon worden opgedeeld, dus nu had Claire een grove benadering van de kosten van de verbouwing. Die had ze aan Jonathan laten zien, die zich afvroeg hoe ze zich dit konden veroorloven, tenzij hij wat vitale organen bij opbod zou verkopen, wat dat ook mocht betekenen.

Claire was radeloos, maar toen zij en de vrouwen van mijn andere gezinnen na Nieuwjaar een drankje namen, kregen Polly en Francesca een schitterend idee. Of eigenlijk alleen Polly.

‘Hé, Claire, dit klinkt fantastisch. Hoe heet dat dorpje ook weer?’

‘Lynstow, in Noord-Devon. Het ligt aan de riviermonding, en je kunt er perfect zeilen, windsurfen of suppen. Het dorp zelf heeft drie pubs, een schattig dorpswinkeltje en een koffietentje. Het is nogal veranderd sinds ik er voor het laatst was, en dat is twintig jaar geleden, maar ma en pa zeiden dat het nog steeds z’n charme had.’ Claire klonk weer melancholiek, en ik wist dat ze dacht aan haar zomers als kind in Lynstow en ik wist hoezeer ze dat ook haar kinderen gunde. Eerlijk gezegd wilde ik er ook direct heen als ze er zo over vertelde. En ik ben een kat die absoluut niets te maken wil hebben met zeilen of andere dingen waarvan je nat kunt worden. Maar ik ben nu eenmaal een romantische kat en ik was diep geraakt door de romantiek van dit alles.

Polly wilde graag de details zien en Claire pakte haar map met de foto’s en de berekeningen van de aannemer – georganiseerd was ze in elk geval altijd. Polly nipte nadenkend van haar wijn terwijl ze alles doorlas, en schoof het toen door naar Franceska.

‘Het ziet er prachtig uit, mijn jongens zouden het heerlijk vinden daar,’ zei Franceska.

‘Ben ik met je eens,’ zei Polly. Ik kon haar gedachten haast door haar hoofd zien razen. ‘En ik zie dat het heel wat mogelijkheden heeft. Dit zou zo’n mooi huis kunnen worden met een beetje liefde. En natuurlijk zou je dit project wat verbouwing en inrichting betreft prima zelf kunnen aanpakken.’

‘Dat zeg ik nu ook steeds tegen Jonathan. Als we er wat werk in steken zou het zoveel meer waard zijn, al zou ik het nooit willen verkopen. Zoals ik zei, ik wil het voor Toby en Summer, en jullie zouden bij ons langs kunnen komen in de vakanties – het huis heeft vijf slaapkamers, maar de zolder kan makkelijk in kamers verdeeld worden. Er is maar één badkamer, maar de aannemer zei dat het heel eenvoudig is er nog eentje en suite en een op de zolder aan te leggen, en drie badkamers lijkt me zat. Ik bedoel, het is een groot huis. Toen ik klein was, vond ik het altijd enorm, omdat het zoveel groter was dan ons

eigen huis. Ik dacht dat het het grootste huis van de wereld was.’

Ik wreef me tegen Claire aan, ik wilde niet dat ze bedroefd was, omdat ik wist hoe graag ze dit wilde. Maar Jonathan begreep ik ook. Ze konden geen geld tevoorschijn toveren, dat was een mensenprobleem dat ik al vaker in mijn leven was tegengekomen. Gelukkig is dat niet iets waar wij katten ons zorgen om hoeven te maken.

De vrouwen dronken zwijgend hun wijn en Franceska knabbelde een olijfe op.

‘Misschien klinkt dit belachelijk, maar ik heb een idee,’ begon Polly. Claire keek haar hoopvol aan. ‘We wonen allemaal in Londen, maar we willen ook dat onze kinderen het strand en de natuur ontdekken, maar het is nogal duur om weg te gaan, zelfs binnen Engeland. We zijn de afgelopen vakantie naar het Lake District gegaan, en het huisje dat we huurden kostte meer dan een vijfsterrenhotel in Spanje.’

‘Klopt, Polly, maar wat wil je nu eigenlijk zeggen?’ vroeg Franceska.

‘O ja, sorry, het is de wijn. Nou, dit is mijn idiote idee. Als wij nu eens ons geld bij elkaar leggen! Ik kan helpen met de binnenhuisarchitectuur en ik ben gewend met aannemers om te gaan. Omdat ik nu freelancer ben, kan ik er veel tijd in steken, en Franceska, die restaurants van jullie lopen goed, dus ik dacht, misschien een beetje gek, dat als we allemaal ons steentje bijdragen we Zeebries weer helemaal bewoonbaar kunnen maken en het voor onze vakanties kunnen gebruiken. Zoiets als een gezamenlijk vakantieadres.’

Ik was verbijsterd toen ik dit hoorde. Een vakantiehuis voor ons allemaal – ik nam maar aan dat ze ook George en mij bedoelde – en ik miauwde luid om aan te geven dat ik het een heel goed idee vond.

‘Alfie keurt het plan goed,’ zei Claire lachend. ‘En nu ik erover nadenk, stel je eens voor dat onze gezinnen het huis zouden delen?’

‘Maar het is jouw buitenhuis, Claire, wordt het dan geen probleem wie de eigenaar is als wij er ook een deel van kopen?’ zei Franceska verstandig.

O, daar had ik ook niet aan gedacht. Ik ben tenslotte een kat, geen notaris.

‘Daar heb ik aan gedacht,’ zei Polly. Ze had een hoop nagedacht in heel korte tijd. ‘We laten het in deze staat taxeren, en daarna geeft alles wat we er verder in stoppen ons een aandeel. Het huis, en daarmee het voornaamste aandeel, blijft van Claire. Omdat het uiteindelijk naar haar kinderen gaat, en, nou ja, in een ideale wereld zouden onze kinderen ook met elkaar blijven omgaan zoals wij, als beste vrienden, maar hoe dan ook, we kunnen het allemaal correct en eerlijk laten regelen. Ik weet dat het een beetje ongewoon is, maar het zou kunnen werken. En het zou natuurlijk wettelijk vastgelegd moeten worden, de enige manier om de mannen ermee te laten instemmen.’

‘Aha, de mannen.’ Claire keek een beetje benauwd.

‘Ten eerste had ik nooit kunnen dromen dat ik ooit een vakantiehuis zou hebben.’ Franceska werd opeens wakker. ‘Maar voor de jongens zou het zo fantastisch zijn. Het zou gewoon gedeeld eigendom worden, we zouden er allemaal tegelijk heen kunnen gaan, of om en om en als we geld nodig hebben zou het altijd nog verhuurd kunnen worden. We moeten het aan de mannen presenteren als een zakelijk voorstel. Een investering voor ons allemaal, voor onze toekomst en die van onze kinderen. Oké, over hoeveel geld hebben we het?’ Franceska was gegrepen.

En zonder te aarzelen zetten mijn drie vrouwen een plan op papier.

Ik was zo trots op de vrouwen, het leek wel of ze de kunst van het plannen van mij hadden geleerd – oké, sommige plannen van mij waren een beetje onhandig verlopen, maar uiteindelijk liepen ze allemaal goed af. Hoe dan ook, ze lieten niets aan het toeval over, dus begonnen ze tactisch met een heerlijke maaltijd; Franceska was de beste kokkin, dus nam zij de bereiding op zich. De kinderen lagen allemaal al in bed; ze sliepen allemaal bij ons, wat ik erg spannend vond. George sliep nu bij Toby en Henry, die bij hem was ondergebracht. Aleksy sliep nog niet – toen ik hem opzocht, was hij met zo’n computerdingetje aan het spelen, maar dat was ons geheimpje. Dus na een goede maaltijd met een ruime hoeveelheid wijn en bier, kwamen de

vrouwen met wat ze hun presentatie noemden op de proppen. Daar had Claire voor gezorgd. Grappig hoe sterk ze er allemaal uitzagen, vastberaden stonden ze op een rij, waardoor de mannen nog net niet beefden van angst. En terecht, want ze waren kansloos.

‘Maar bedoel je nou dat we allemaal eigenaar worden van het huis?’ Jonathan krabbelde op zijn hoofd toen ze klaar waren met de uitleg van het plan.

‘Ja, maar natuurlijk in verschillende mate. Onze inleg zou ons een kleiner aandeel bezorgen, en we regelen het allemaal bij de notaris. Dus stel dat we willen verkopen of ons geld terug willen, dan kan dat niet zomaar,’ verklaarde Polly over de wettelijke regeling, waar ik niet zoveel van begreep, omdat ik meer bezig was met de restjes en me afvroeg hoelang het zou duren voor ze zich herinnerden die in mijn bakje te schuiven.

‘En gaan we er dan met z’n allen heen op vakantie?’ vroeg Tomasz en hij kneep zijn ogen een beetje dicht.

‘Dat zou kunnen! Stel je voor, Tomasz, de kinderen zullen aan zee zijn als ze niet naar school gaan. En we hadden bedacht dat we deze zomer al kunnen gaan, met de kinderen, en als jullie vrij krijgen van jullie werk zouden jullie erbij kunnen komen. Zo kunnen wij een oogje houden op de verbouwing. En de kinderen, die vermaken zich wel, het is zo’n avontuur voor ze.’

‘Maar wacht eens even, het klinkt alsof het huis een bouwput wordt deze zomer. Is dat wel veilig voor de kinderen?’ vroeg Matt.

‘Het zal wel veilig zijn, maar uiteraard ook een beetje chaotisch,’ zei Polly. ‘Luister, ik hou me bezig met de verbouwing en ik zal het zo doen dat er zo min mogelijk verstoring is. De kinderen zullen toch de hele dag buitenspelen wanneer de bouwvakkers binnen bezig zijn, er is zoveel te doen voor ze: het strand, tochtjes de natuur in, ze kunnen leren windsurfen of suppen. Eerlijk, ik zal erop letten dat het veilig is in huis.’ Polly gaf een kneepje in Matts schouder.

‘En als jullie het er allemaal mee eens zijn, kunnen we het hoogstnodige al voor de zomer laten uitvoeren,’ viel Claire haar bij.

‘Jullie hebben het allemaal al uitgedacht, hè?’ zei Matt hoofdschuddend.

‘Ja, als je daarmee bedoelt dat we al jullie tegenwerpingen al voorzien hadden,’ antwoordde Polly met een spottend glimlachje.

‘Kijk, als we het met z’n drieën doen, kunnen we het ons veroorloven dat het vakantiehuis er weer schitterend uit gaat zien,’ begon Claire. ‘We hebben de berekeningen al gemaakt en in het ergste geval is het in waarde gestegen en kunnen we het met winst voor ieder van ons verkopen. In het beste geval zullen we er met onze gezinnen van genieten, soms met z’n allen, soms met ons eigen gezin, maar we zullen een vakantiehuis hebben en de kinderen zullen van het strandleven kunnen genieten zoals ik toen ik jong was.’

‘Maar de taxatie is hoger uitgevallen dan ik had verwacht,’ zei Jonathan. ‘Dus ik vind het nog steeds het meest logisch om het te verkopen.’

‘Op onze manier, Jonathan, kunnen we het opknappen en het voor nog meer verkopen, mochten we dat ooit willen,’ hield Polly vol. ‘Maar we denken allemaal dat we na deze zomer, wanneer de verbouwing achter de rug is, zo verliefd op het huis zijn geworden dat we het niet meer kwijt willen.’

‘Kijk maar eens naar de cijfers, die snijden echt hout,’ zei Claire en ze wees de mannen op de spreadsheet.

‘Maar weet je zeker dat het geen gevaar oplevert voor kinderen?’ begon Matt weer, met een zorgelijke frons. En voor katten, voegde ik er in gedachten aan toe.

‘Nu misschien nog wel, maar de zomervakantie is pas over twee maanden, dus we dachten dat we er allemaal om de beurt naartoe konden, alleen de volwassenen, en dan kunnen we stukje bij beetje doen wat er nodig is om het bewoonbaar te maken. We kunnen bedden en keukenbenodigdheden kopen en zorgen dat het water en de verwarming werken, we maken het gereed voor de zomer en krijgen tegelijkertijd wat tijd voor onszelf.’ Polly trok haar wenkbrauwen veelbetekenend naar haar man op.

Hij haalde verslagen zijn schouders op. Eerlijk, de vrouwen hadden overal aan gedacht en mijn snorharen stonden overeind van trots.

‘We kunnen het doen, echt!’ voegde Claire er met een glimlach aan toe.

‘Het klinkt toch wel als een fantastisch idee,’ zei Tomasz. ‘En nu ik wat vaker vrij kan nemen, kan ik ook vaker naar jullie toe komen.’ Hij keek de andere mannen vragend aan.

‘Ik kan regelen dat ik vrijdags thuis werk en in het weekend bij jullie ben,’ zei Matt.

‘Wacht even, hoe komen we daar eigenlijk?’ vroeg Jonathan.

‘O, nou, met de auto, of met de trein. Vanaf Londen is het maar veertig minuten rijden, dus dat is geen probleem.’

‘Ben ik er nou toch weer in geluisd?’ vroeg Jonathan. Ik sprong op zijn schoot en miauwde. Natuurlijk was hij erin geluisd. Iedereen schoot in de lach.

‘Nou ja, het zal wel rustig zijn in huis, geen Claire, geen kinderen, alleen ik, Alfie en George deze zomer.’

Ik keek hem verbaasd aan.

‘O nee, schat, Alfie en George komen met ons mee. Het vakantie-huis is ook van hen.’

Ik begon verrukt te spinnen. Jippie! We gaan op vakantie!

‘Claire, je weet toch wel dat het een beetje raar is dat je Alfie en nu ook George overal mee naartoe neemt, alsof het honden zijn?’

Ik bromde zacht. Hoe durfde hij mij met een hond te vergelijken?

‘Ze maken deel uit van ons gezin en trouwens, Alfie is toch al eerder met ons op vakantie geweest?’

Ik liet mijn kop hangen, want ik voelde me opeens bedroefd. We gingen op vakantie met Sneeuwbal, mijn toenmalige vriendin, voordat haar gezin verhuisde en ik met een gebroken hart achterbleef. Mijn hart was weer geheeld, hoor, maar die laatste vakantie blijft toch een pijnpuntje. Maar nu zou ik vast nieuwe vakantieherinneringen opdoen, en dan zouden die oude waarschijnlijk vervagen. Het kost tenslotte gewoon wat tijd.

‘Oké, maar George is hier nog nooit vandaan geweest,’ zei Tomasz.

‘Ik weet zeker dat Alfie op hem let en trouwens, hoe moet Toby dan slapen zonder George op zijn bed?’ zei Claire en daarmee was de discussie gesloten.

Toen ik eindelijk de restjes van het eten kreeg, praatten ze door over de details. Iedereen, zelfs Jonathan, leek nu een beetje opgetogen over het vooruitzicht. Ik in elk geval wel, mijn vacht tintelde van alle avonturen die ons te wachten stonden. We gingen met zijn allen naar Huize Zeebries in de zomer en we zouden allemaal een heerlijke, perfecte Engelse zomer aan zee beleven. Ja, de mannen waren in de val gelokt, maar het was nu eenmaal voor een goed doel geweest.

‘Ik vraag me af of Zeebries en Lynstow weten wat ze overkomt, deze zomer,’ zei Matt.

‘Edgar Road valt Devon binnen,’ zei Polly lachend.

‘En jullie hebben geen idee hoe heerlijk het straks voor de kinderen is,’ merkte Franceska weer op.

‘Miauw!’ Ik sprong bij haar op schoot en gaf haar een stevig kopje.

‘En voor de katten natuurlijk,’ zei Claire.

Hoofdstuk 2

‘Omdat jullie morgen allemaal weggaan, neem ik jou en de kinderen mee uit lunchen en daarna zouden we bijvoorbeeld naar het dinosaurismuseum kunnen gaan,’ deelde Jonathan vrolijk mee.

‘Jeee!’ riep Toby.

‘Is Peppa Big daar ook?’ vroeg Summer.

‘Mag ik ook mee?’ vroeg George. Ik zei van niet.

‘Ik weet niet zeker of Peppa daar is, maar er zijn een hele hoop dino’s te zien, schatje,’ zei Jonathan.

‘Klinkt allemaal prima, ik ben toch al bijna klaar met inpakken,’ zei Claire lachend. Daar moet wel bij worden gezegd dat ze al wéken zo’n beetje klaar was met pakken. Dat was de Claire die ik kende: goed voorbereid. Ze had lijstjes en nog meer lijstjes gemaakt en nou ja, waarschijnlijk zelfs nog meer lijstjes gemaakt voor we op weg zouden gaan naar Devon. Soms, zeker in tijden als deze, was ik blij dat ik een kat was. Het enige wat ik moest doen, was ervoor zorgen dat George en ik schoon en klaar waren om te vertrekken.

Toen het gezin die middag vertrokken was, at ik wat brokjes, dronk wat water en begon me te wassen.

‘George, jij mag jezelf ook wel even opknappen,’ stelde ik voor.

‘Waarom, pap?’

‘Omdat we onze laatste dag hier even gezellig gaan vieren. Met de rest van de katten uit de buurt,’ zei ik.

‘Hoi!’ Hij begon zijn vacht te likken. We hadden een hele groep bevriende katten op Edgar Road. Behalve Tijger hadden we Rocky, Elvis en Nellie, die allemaal in onze straat woonden en we hingen vaak met elkaar rond. Het was een fijn stel, en ze waren altijd bereid je te helpen als je in de problemen zat, zoals die keer dat George gevangen was door een vrouw die al heel wat katten uit de buurt ontvoerd had en de hele groep in actie kwam. Andere katten kwamen en gingen,

maar wij waren de vaste kattenbende van Edgar Road en ze waren allemaal even belangrijk voor me.

Jonathan had een dagje uit voor zijn gezin bedacht, maar Tijger had iets voor George en mij verzonnen. Ze zei dat ze niet van verrassingen hield, die liepen gewoonlijk mis. Ik was het met haar eens, meestal ging dat zo, in onze wereld tenminste. Ze zei dat ik met George naar het parkje aan het eind van de straat moest komen. Het was maar een klein grasveld, niet direct aan de weg, en wij katten kwamen er regelmatig bij elkaar omdat er nauwelijks mensen kwamen. En geen honden ook, trouwens.

We liepen naar het einde van de straat, waar alle kattenvrienden van Edgar Road al op ons zaten te wachten. Het leek net een feestje. Een afscheidsfeestje, vermoedde ik.

‘Jullie zijn er allemaal!’ riep George vrolijk uit, springend van de ene kat naar de andere.

‘Natuurlijk zijn we d'r,’ bromde Rocky.

‘We slaan geen feestje over,’ voegde Nellie eraan toe, terwijl ze zich tegen George aan wreef. Als Tijger George’s moeder was, dan was Nellie zoiets als zijn lievelingstante.

‘Al heb ik het maar net gehaald. De ene minuut zat ik te eten, de volgende viel ik al in slaap. Het is de ouderdom zeker.’ Elvis was geen jonge kater meer, en ik mocht hem erg graag. De laatste tijd voelde ik mezelf ook vaak langzaam in slaap vallen. Ik was niet zo jong meer als George, maar aan bejaard zijn was ik nog lang niet toe – er zaten nog levens in deze oude kat!

‘Nou, ik ben blij dat je het gehaald hebt,’ zei ik hartelijk.

Tijger was erg tevreden over zichzelf. ‘We zijn nu al een hele tijd vrienden,’ zei ze. ‘Sinds Alfie hier kwam wonen, is het verbazingwekkend dat we allemaal vrienden zijn gebleven.’ Dat klopte als een bus.

‘Het zal wel vreemd zijn zonder jullie deze zomer,’ mijmerde Elvis.

Op dat moment klonk er geritsel in de bosjes, en daar was mijn vriend Kliko, die bij Franceska en Tomasz woonde, of liever gezegd op hun binnenplaats. Hij was een verwilderde kat die voor het restau-

rant werkte in ruil voor eten, een baan die hem prima beviel. Toen ik kennis met hem maakte, was ik eerlijk gezegd een beetje bang voor deze wilde kat, maar hij had een hart van goud.

‘Wauw, Kliko, je bent ook gekomen!’ Ik was ontroerd. Hij woonde een paar straten verderop en was altijd druk met het opruimen van knaagdieren. Niet mijn favoriete hobby. Maar Kliko hield van zijn werk.

‘Had ik niet willen missen, Alfie,’ zei Kliko. ‘Jou en dit knulletje uitzwaaien. Zal vreemd zijn jullie niet opeens op te zien duiken.’

George en ik logeerden vaak bij Franceska’s familie, en dat betekende dat we Kliko ook vaak zagen. Hij was echt een goede vriend.

‘Het zal niet hetzelfde zijn zonder dit kereltje,’ zei Rocky en het klonk emotioneel.

‘Zeg, je weet toch wel dat we maar voor een paar weken weggaan, niet voor altijd,’ zei ik, en ik vroeg me af waarom iedereen zo ontdaan was.

‘Dat weten we wel,’ zei Nellie. ‘Maar je weet best hoe vaak we elkaar allemaal zien. Gek dat George er nu niet bij zal zijn. En jij natuurlijk ook, Alfie,’ zei ze erachteraan. Hoewel sommigen beweerden dat ik een vrij hoge dunk van mezelf had, was ik eraan gewend om tweede viool te spelen als George erbij was.

‘We zijn terug voor jullie het weten, en dan kunnen we jullie alles over onze zomer vertellen.’ Zo probeerde ik hen weer op te vrolijken.

‘Ja, we gaan naar zee,’ legde George uit.

‘Ik weet het, en er zijn maar weinig katten die het buitenkansje krijgen om naar de kust te gaan,’ zei Rocky.

‘Ik ben een van de gelukkigen,’ zei George. ‘Maar nu wil ik verstop-pertje spelen.’ Hij rende weg voor iemand kon reageren. Wij keken elkaar allemaal vriendelijk lachend aan. Er waren maar twee bosjes, maar we deden altijd of het ons eeuwen de tijd kostte om hem te vinden. Dat doe je nu eenmaal met kittens.

We hadden een heerlijke middag, met zoeken naar George, spelen met blaadjes en lekker in de zon liggen. Toen het tijd was om te gaan,

wist ik dat ik al mijn vrienden zou missen, al wist ik ook dat we een geweldige tijd tegemoet gingen en dat de vakantie voorbij zou vliegen. We zouden terug zijn voor we het wisten.

Ik was nog steeds een beetje aangedaan toen ik die avond met Tijger op het trapje achter in de tuin zat. George was al naar bed gegaan met Toby, en Tijger en ik zouden voor de laatste keer afscheid nemen. Volgens Claire zouden we zes weken wegblijven. Ik wist niet precies hoelang dat was, maar het klonk als een behoorlijke tijd. Ik was al eerder weg geweest, maar niet zo lang, en nu moesten we elkaar allemaal lang missen. Ik begreep nu ongeveer dat achtergelaten worden het moeilijkst was, al kwamen we natuurlijk wel terug.

‘Belof me dat je niet gaat aanpappen met die poezen aan zee,’ zei Tijger, zonder me aan te kijken.

‘Doe niet zo raar,’ antwoordde ik. ‘Ik heb alles wat ik nodig heb gewoon hier. Ja, we gaan een fijne vakantie tegemoet, maar je weet dat de opvoeding van George mijn baantje is. De hemel mag weten waar hij in verzeild zou kunnen raken, om van de mensen maar te zwijgen.’

‘Ja, ik weet dan wel dat het een vakantie moet zijn, maar ik heb het gevoel dat je je poten vol zal krijgen. Let je wel goed op onze katten, alsjeblieft?’ zei ze met nadruk.

‘O, Tijger, ik weet dat je hem zult missen, maar ik beloof je dat ik hem niet uit het oog zal verliezen.’ Ik werd al moe bij de gedachte alleen al. Hopelijk zou ik er ook een beetje bij kunnen ontspannen. Maar wie hield ik nu voor de gek? George in de gaten houden was het minst relaxte klusje van alles wat ik kon verzinnen. Toch zou ik het voor geen goud willen missen.

‘Ik weet wel dat je op hem let, maar let ook een beetje op jezelf.’

‘Ik zal je missen, Tijger, en ik zie er nu al naar uit je weer te zien wanneer we terugkomen.’ Ik wist niet precies hoe ik het moest zeggen, maar ik deed mijn best.

‘Goed, denk eraan dat je me echt mist. Alfie, ik hou meer van je dan van al het blikvoer in de wereld.’

‘Ik hou meer van jou dan van sardientjes.’ Ik drukte mijn neusje in haar nek. We bleven nog even op ons gemak en zwijgend liggen. Dat vond ik zo prettig van mijn relatie met Tijger: we kenden elkaar zo goed; we hoefden niets te zeggen om elkaar te begrijpen, en zo had ik het graag.

Er viel een schaduw over ons heen en toen ik opkeek, zag ik Zalm. Ooit was hij mijn aartsvijand geweest, maar sinds die keer dat George tijdens de zomer vermist was, hebben we een wapenstilstand gesloten. Het was de ergste tijd van mijn leven geweest, en al mijn vrienden hadden meegedaan met de zoektocht naar George, zelfs Zalm. Hij mocht de kleine George graag, al had hij niet zoveel met mij op.

‘Zalm,’ zei ik. Tijger kromp in elkaar; ze was nog steeds niet zijn grootste fan. Eerlijk gezegd was hij een echte bemoeial, net als zijn baasjes van de Buurtpreventie die tegenover ons woonden. Ze bemoeiden zich echt met alles wat er in Edgar Road gebeurde.

‘Ik wilde het ventje gedag zeggen, maar hij is zeker al naar bed?’ zei hij nogal nors. Hij wist werkelijk niet hoe hij vriendelijk moest zijn, maar dat kon hij ook niet helpen.

‘Klopt, Zalm,’ zei ik vriendelijk. ‘Maar ik zeg hem morgen wel dat je langs bent geweest. Alles goed met je?’

‘Ja, als je maar weet dat ik overal op zal letten terwijl jullie weg zijn. Ik bedoel, ik hou alle dingen hier wel in de gaten.’

‘Wat voor dingen?’ vroeg Tijger.

‘Ik zorg er wel voor dat alles in orde is, Alfie,’ zei Zalm. Hij stak zijn staart de lucht in. ‘Mijn baasjes gaan bij de jouwe op bezoek om hetzelfde te zeggen. Nou, goeie reis en ik hoop dat het ventje zich ook vermaakt.’

Ik stak mijn snorharen de lucht in en hij vertrok weer.

‘Je kon wel wat vriendelijker tegen hem zijn,’ zei ik tegen Tijger.

‘En jij wat minder vriendelijk,’ kaatste Tijger terug. ‘Trouwens, ik moet maar eens opstappen, het avondeten wacht. Tot ziens, Alfie.’

Ze klonk een beetje sip, maar ik wilde dit afscheid niet rekken. Ik begreep hoe ze zich voelde en ik wist dat ze het voor zichzelf wat ge-

makkelijker maakte door zo kattig te doen. Ik heb zelf ook een hekel aan afscheid nemen, zelfs al is het maar voor tijdelijk.

Toen ik weer door het kattenluik naar binnen was gegaan, zag ik Claire en Jonathan samen op de bank zitten. De deurbel ging. Ik ging bij de deur zitten wachten, want ik wist al dat dit Vic en Heather Goodwin waren, de baasjes van Zalm.

‘O god, we krijgen ook geen vijf minuten rust,’ mopperde Jonathan, die de voordeur openmaakte.

Voor hij ook maar iets had kunnen uitbrengen, kwamen Vic en Heather gewoon naar binnen. Zonder dat hun iets werd gevraagd, liepen ze achter elkaar de woonkamer in.

‘Goh, wat een verrassing,’ zei Claire en ze stond op. Ik liep met Jonathan naar haar toe. Om de een of andere reden gaven Vic en Heather ons altijd een schuldgevoel, alsof we iets fout hadden gedaan. En dat gebeurde elke keer weer. Jonathan en Claire zeiden niet dat ze konden gaan zitten, niet omdat ze onbeleefd waren, maar toen ze dat de eerste keer wel hadden gedaan, waren Vic en Heather uren blijven plakken; we dachten allemaal dat ze nooit zouden opstappen en Jonathan zei achteraf dat als ze nog langer waren gebleven, ze ook nog waren blijven slapen. Het was het beste om niet al te hartelijk te zijn, dat hadden we door schade en schande geleerd.

‘Wel, beste mensen,’ zei Heather. Vandaag droegen ze allebei dezelfde blauwe shirts; hun kleding paste altijd precies bij elkaar. ‘We wilden jullie zeggen dat jullie huis in goede handen is, hoewel jullie weggaan.’ Ze grijnsde nogal dreigend, vond ik.

‘Natuurlijk, het is in mijn handen,’ antwoordde Jonathan gepeperd.

‘O, dat weten we,’ zei Vic lachend, ‘dat jij een deel van de tijd thuis bent, maar met die drukke en belangrijke baan van je en wanneer je een paar dagen bij je gezin bent... Waar gaan jullie ook alweer heen?’

‘Noord-Devon,’ stamelde Claire. Ik vroeg me af of ze ook nog het adres gingen vragen.

‘Misschien is het handig als we de gegevens hebben... Je weet wel, voor noodgevallen,’ zei Heather.

‘Wat voor noodgevallen? Ik ben hier het grootste deel van de tijd, hoor,’ zei Jonathan nog maar eens.

‘Ik geef jullie mijn mobiele nummer wel,’ zei Claire met tegenzin. ‘Alleen voor noodgevallen en natuurlijk zijn Jonathan en ik heel blij dat jullie een oogje in het zeil willen houden als we weg zijn.’

‘Eh... ja, maar als ik thuis ben, dan zien jullie dat omdat er licht brandt, en dan hoeven jullie dus niet op te letten,’ zei Jonathan. Hij trok een scheef gezicht. Ik stelde me voor dat het was omdat de verrekijkers van Vic en Heather uren op het huis aan de overkant gericht zouden zijn. Niet dat hij iets te verbergen had, maar ik had door de jaren heen geleerd dat mensen liever met rust gelaten worden dan aangestaard te worden door hun burens.

‘Natuurlijk, maar ook als er niemand is, zal het veilig zijn. Stel je voor dat je terugkomt en ontdekt dat er inbrekers zijn geweest.’

‘Dat is onwaarschijnlijk,’ zei Jonathan. We hadden een alarminstallatie, het was blijkbaar erg veilig.

‘Het is nog onwaarschijnlijker als wij het in het oog houden. Nu moeten we er echt vandoor, we moeten Polly en Matt ook vertellen dat ze zich geen zorgen hoeven te maken.’ Vic glimlachte. ‘O, Claire, kun je je nummer even voor ons opschrijven?’ voegde hij eraan toe.

Nadat Claire haar nummer had gegeven en ze vertrokken waren, keek Jonathan Claire aan en zei plagerig: ‘Ze bellen je nu elke keer dat er ook maar íéts, hoe klein ook, gebeurt.’

‘Nou ja, ik weet tenminste dat jij je gedraagt in je eentje. Je wordt de hele tijd in de gaten gehouden,’ zei Claire lachend, en ik begon te spinnen.

‘Daar had ik nog niet aan gedacht, al gedraag ik me altijd. Ik verlang soms naar een beetje rust in huis, al zal ik jullie wel missen,’ zei hij er snel achteraan.

Ik wist wat hij bedoelde. Ons huis kon op z’n tijd een grote chaos zijn, en Jonathan zei weleens dat hij op zijn werk eindelijk wat kon

ontspannen. Ik zou hem wel missen, ik was eraan gewend dat hij er altijd was. Hij had een uitstekende smaak voor kattenvoer en kasjmier truien, waar ik 'per ongeluk' weleens op bleef slapen.

'Zullen we Matt en Polly even waarschuwen?' vroeg Claire.

'Nee joh, waarom zouden we hun de pret van de Goodwins niet gunnen? Laten we nog maar even wat drinken voor we naar bed gaan. Je hebt morgen een lange rit voor de boeg.'

'Het is zo spannend om het huis weer te zien. Het zal zo mooi worden als we ermee klaar zijn.'

'Ik weet het, lieverd,' zei Jonathan en hij sloeg zijn arm om haar heen. 'Het kan schitterend worden, maar alsjeblieft, blijf met beide benen op de grond. Jij, Polly en Franceska zijn helemaal verliefd op het idee een vakantiehuis te hebben, en dat begrijp ik best, maar als het allemaal te duur wordt... En trouwens, de grote vakantie duurt maar zes weken, en we weten niet hoeveel je in die tijd gedaan kunt krijgen.'

'Ik weet het, schat, maar het wordt niet te duur. Het gaat allemaal perfect lopen, ik voel het gewoon. Onze gezinnen zullen dit fantastische buitenhuis hebben en onze vakanties zullen een feest zijn voor de kinderen. Het is als een droom die werkelijkheid wordt.' Claire had die dromerige blik in haar ogen, wat betekende dat ze in gedachten al in Huize Zeebries was. 'Tante Claire zou het heerlijk hebben gevonden dat er kinderen en katten zouden gaan spelen.'

Wanneer Claire eenmaal zo vastberaden was, was het onmogelijk haar op andere gedachten te brengen, en Jonathan scheen het met me eens te zijn. Hoofdschuddend zette hij de waterkoker aan.